

323/6

POŠTINA PLAČANA V GOTOVINI

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNISTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 10. FEBRUARJA 1939.

ŠTEV. 22.

PIJU XI.

17 LET SLAVNO VLADAJOČEMU

BUDNEMU ČUVARJU KRŠČANSKE KULTURE

IN ČLOVEŠKEGA DOSTOJANSTVA

PROTI BREZBOŽNEMU IN NEČLOVEŠKEMU BARBARSTVU

V ČASU VELIKE STISKE

IZRAŽA

UDANOST, POKORŠČINO IN LJUBEZEN

SLOVENSKA DIJAŠKA MLADINA

Duhovna križarska vojna

OGROMNO ŠTEVILO DUHOVNIH DAROV

Rome sur l'athéisme moderne svetovne katoliške revije za boj proti brezbožstvu, je koncem lanskega leta organizirala svetovno molitveno akcijo, »duhovno križarsko vojsko«

za uničenje brezbožnega komunizma,
za spreobrnitev brezbožnikov,
za odstranitev drugih nevarnosti in stisk,
ki tlačijo Cerkev in duše,
za zmagoslavje Kristusa Kralja.

V januarski številki je zdaj izšlo zanimivo poročilo o uspehih te svetovne molitvene akcije v zadnjih mesecih lanskega leta.

V sledečem prinašamo to poročilo nekoliko okrajšano.

Ali mi ne bomo nič pomagali?

Uspehi naše križarske vojske do danes so:

branih svetih maš	4.377
bilo pri maši	1,495.137
obhajil	1,221.238
rožnih vencev	2,609.722
raznih molitev	41,219.486
žrtev	19,036.488
delovnih ur	6,997.334
ur trpljenja	7,102.533
obiskov Najsvetejšega molitvenih in kanoničnih ur	103.395
duhovnih obhajil	1,331.171
križevih potov	35.144
dejanj pokorščine	336.601
držanja kina	16.658
različno	979.759
Skupno (15. 1. 1939.)	76,796.007

NEPRIČAKOVAN USPEH

Ti rezultati so daleč prekoračili naše najdrznejše upe. Iz dna srca se zahvaljujemo vsem za to veličastno sodelovanje. Vse pa prosimo sodelovanja še za leto 1939. ko bomo obhajali spomin na pokristjanjenje Rusije.

VIDNI SADOVI V EVROPSKIH DEŽELAH

Mislimo, da smo v mnogih evropskih deželah videli skoro otipljive učinke tega oblaka molitve, ki se je dvigal proti nebu:

mir je bil rešen;
brezbožni komunizem je bil na mnogih bojnih odsekih strt;
verski mir se na novo razcveta v Španiji, kjer anarhija zgublja vsak dan velika ozemlja.

Treba je pa še mnogo dela. Rdeča nevarnost meri danes zlasti na Ameriko. Treba je izprositi od božjega usmiljenja tudi spreobrnitev Rusije.

ČILE IN KANADA PREDNJACITA

Med deželami, ki sodelujejo pri naši križarski vojski (skoraj ves svet se je udeležil), imenujemo na prvem mestu Čile in Kanado.

Sama Čile in Kanada sta dala $\frac{3}{4}$ naše velike vsote. Latinska Amerika je bila nad vse velikodušna. Iz Ekvadorja, Venezuele, Urugvaja in Argentine so prišla lepa poročila, čeprav manj bogata kot iz Kanade ali Čile. V Evropi pa je Italija pred vsemi drugimi deželami, ker so nam nekatere organizacije pomagale.

ORGANIZACIJA NAŠE KRIŽARSKE VOJSKE

Razne centrale Katoliške akcije, samostani in razne organizacije so nam poslale velike svežnje podrobnih poročil.

Ena najlepših potez tega gibanja je bila spontanost, s katero so krajevna središča natisnila preglednice za svoje člane, jih porazdelila, seštelala podatke in nam poslala končne vsote.

Od drugod so nam pa organizatorji poslali kar preglednice same in so nas takorekoč postavili v neposreden stik z dušami — tako Društva sv. Družine iz Kordobe v Argentini, KA iz Empolija, Jezuitje s Sicilije — brez števila drugih, ki so nam po pošti poslali velike svežnje.

ČUDOVITA ZASEBNA PISMA

Potem pa, koliko čudovitih zasebnih pisem, ki te darove spremljajo!

Več oseb je v ta namen ponudilo žrtev svojega življenja; drugi so vdano sprejeli udarce usode; neka mati daruje Bogu vse križe, ki jih ji prizadeva njen sin; delavec opisuje — v ganljivem pravopisu — »brezštevilne« žrtve, ki jih je daroval.

V teh zadnjih treh mescih smo živo občutili življenje samo naše Cerkve, tako zaprtu ljudem, tako nepoznano tistim, ki mislijo, da imajo v rokah usodo sveta, a tako čudovito za tiste, ki morejo ljubiti njega bleščeči sijaj.

Ti debeli svežnji duhovnih darov, ta nešteta pisma, ti čudoviti žrtveni domisleki — komaj izrečeni in že brž zopet zastrti v krščanskem sramovanju, ki ne razkazuje tega, kar pred Bogom stori — v vsem tem je nekaj božjega!

Ne! V resnici! Spričo take velikodušnosti ni več mesta za obupavanje!

*

Kaj pa mi?

Ali naj mi ob strani stojimo?

Ali naš narod teh molitev ni potreben?

Ali nismo tudi mi že bili deležni sadov te križarske vojske?

Ali mi ne bomo pomagali?

O duhovnem pritisku in demokraciji

ZASTARELE FRAZE

V »Delavski pravici« je objavil neki član katoliškega akademskega društva »Zarja« izjavo, v kateri protestira proti »duhovnemu pritisku«, ki ga izvaja Akademsko zveza s tem, za zahtevo, naj katoliški akademiki disciplinirano in dosledno volijo pri univerzitetnih volitvah katoliške liste. Misli na volitve v strokovnem društvu medicincev.

Pisec slovesno zagotavlja, da so volitve v univerzitetna zastopstva »čisto osebna zadeva, ki ne spada v kompetenco nikogar drugega, kakor moje osebne odločitve«, in dostavlja, da so ta načela načela tiste demokracije, ki da jo branijo katoliška akademska društva.

KOMUNISTIČNEMU TERORJU V »DANICI« JE ODKLENKALO!

Z očitkom »duhovnega nasilja« in frazo »demokracije« nimamo v naših akademskih vrstah prvič opraviti.

Prav dobro se še spomnimo, kako je bilo pred leti proglašeno kot največje duhovno nasilje, ko nismo dovolili, da bi se v naših katoliških družtvih svobodno širil marksizem in brezboštvo.

Če si bil proti temu, da se v katoliškem akademskem domu razširijo marksistične brošure in »Rdeči signali«,

če si protestiral proti boljševiškim bogokletjem v katoliški »Danici«, če si zahteval, da katoliško akademsko društvo izključi člana, ki je v katoliškem Akademskem domu za vajo streljal v Kristusovo podobo, potem si bil nedvomno ožigosan kot inkvizitor, varuh, jerob in duhovni nasilnež.

KAKO SO LAGALI Z DEMOKRACIJO.

Takrat se je v imenu »demokracije« o papeških okrožnicah glasovalo, debatiralo in popravljali so se tisti odstavki, ki niso bili v skladu z marksizmom.

O demokraciji smo že 20 let navajeni slišati vsakovrstne neslanosti zlasti s komunistične strani.

»Demokracija« je takrat zahtevala, da se sme neovirano širiti vsaka prevratnost, samo pravo katoliško mišljenje in stališče se je smelo svobodno smešiti in napadati. Svoboda katoličanov, to je bilo edino, kar se zagovornikom »demokracije« ni zdelo demokratično. Vsak načelen nastop v vrstah katoliških akademikov so takoj razkričali kot diktaturo in nasilje nad prepričanjem drugih, kot fašizem, kot napad na demokracijo. Vsak discipliniran nastop katoliških

akademikov jim je bil napad na demokracijo.

BISTVO KOMUNISTIČNE »DEMOKRACIJE«

Komunisti dobro vedo, kaj pomeni disciplina. Zato za svojo stranko zahtevajo železno, da, naravnost rabeljsko kruto disciplino, svojim nasprotnikom pa hočejo vsako disciplino razrušiti.

Toda ako hoče demokracija sploh živeti, morajo njeni pristaši resno disciplino prostovoljno priznati. Komunisti pa sami v resnici hočejo diktaturo »proletarsko« diktaturo in hočejo vsako demokracijo uničiti; zato morajo v vsaki demokraciji disciplino rušiti. Pri tem pa seveda lahko govorijo, da so za demokracijo, saj bo itak v kljub njihovim demokratičnim frazom demokracija propadla po njihovih dejanjih, če se pravočasno ne zave.

POGREVANJE STARE KASE

In danes, ko so demagoške krilatice komunistov in bivših krščanskih marksistov v katoliških akademskih družtvih že zdavnaj razkričane, pride spet nekdo do tega, da začne povsem neumestno pogrevati »duhovni pritisk« in blazne pojme o »demokraciji«, ki naj dovoli vsakomur vse, tudi razbijanje in uničevanje lastne organizacije.

Pred leti, ko so bile te krilatice v naših družtvih zelo razširjene in so pripeljale naša društva na rob propada, dolgo časa ni bilo nikogar, ki bi si upal nastopiti proti tej nesramni demagogiji. Danes pa se z gesli o demokraciji in duhovnem pritisku bolje poznamo in bomo z njimi hitreje opravili.

SAMOUMEVNE DOLŽNOSTI

Kdor je v katoliških akademskih družtvih, se samo ob sebi razume, da hoče skupno s svojimi tovariši dosežati namen društva. Čisto gotovo pa ni namen katoliškega društva, da pomaga komunističnim in liberalnim listam pri volitvah v univerzna zastopstva.

To je popolnoma jasno komunistom, popolnoma jasno nacionalistom, samo med katoliškimi akademiki naj se še kdaj dobi kdo, ki hoče pokazati svojo neodvisnost in duhovno svobodo s tem, da leze za politiko, ki jo diktira komunist. Toda ti posebneži naj vedo, da je njihova zlata doba prešla.

DISCIPLINA JE NAŠA MOČ

Mladina ima danes mnogo bolj zdravo mišljenje, kot ga imajo tisti, ki še zdaj straše okrog z zastarelimi frazami o »duhovnem pritisku« in »demokraciji«. Mi mladi vemo, da nam je potrebna disciplina, če hočemo prodrati. Disciplina ni potrebna samo komunistom in nacistom, ampak tudi nam katoliškim študentom. Kajti čeprav smo katoliški študentje, vendar Bog ne bo delal čudežev, da bi naše liste zmogovale takrat, kadar bomo sami volili komuniste v imenu »demokracije« in »osebne odločitve«.

»DUHOVNO NASILJE NE VLEČE VEČ!

Čudasko je, če kdo odreka Akademski zvezi pravico, da zahteva, naj se odnošaji s člani, ki volijo nasprotno tuje liste, razčistijo.

Če misli, da bo s solzavim govorjenjem o »duhovnem pritisku« in s tarnanjem o »demokraciji« koga prestrašil ali odvrnil od zdravega mišljenja, se zelo moti.

Katoliška akademska mladina se danes predobro zaveda, da ima odločujoče mesto na univerzi samo toliko časa, dokler drži zdravo disciplino in popolno enotnost. Zato si tega svojega zdravega mišljenja ne bo pustila zastrupljati.

**V nedeljo 12. februarja ob 11. dopoldne
v veliki dvorani Uniona**

PROSLAVA SEDEMNAJSTE OBLETNICE

papeževga kronanja.

Vse dijaštvo vabljen.

Tom Playfair

Po prstih je šel k oknu na vzhodni strani spalnice. Toda čas ni bil več primeren za to, da bi šel zvezde. Temni oblak se je naglo premikal; bližal se je grozeče, naglo, prav v smeri proti Tomu.

»Green je imel prav. Vrne se.«

In res se je že slišal šum nevihte. Najprej pritaženo mrmranje, nato kakor težko dihanje in ječanje, ki je naraščalo vsako sekundo, bobnelo, divjalo in grozilo.

»Mrzlo je, treba bo obleči suknjo.«

V trenutku se je oblekel ter se vrnil na svoje opazovališče. Slišalo se je že lahko tleskanje deževnih kapelj na pločevinasto streho. Od daleč se je slišalo bobnenje groma.

Tom se je sklonil skozi okno ter prijel za debelo žico, ki se je vlekla s strehe na tla.

»Ojej!« je zaječal ter hitro potegnil roko nazaj skozi okno. Prvič po smrti svoje matere je začutil, da ga je spreletela mrzla zona. Nekí čudni občutek je prevzel njegove živce, ko se je z roko dotaknil žice.

Ozračje je bilo nasičeno z neko skrivnostjo, ki je Toma navdajala z grozo.

Dež je silovito udarjal in dečki so se nemirno premetavali. Nekateri so se zbudili. Vihar je sproščeno divjal.

Tom se je vračal k svoji postelji, ko je nastal ropot, in vse dečke vrgel pokonci. Obenem je vdrl v spalnico potok vode in zalil Tomovo posteljo. Vihar je odprl vrata, ki vodijo na streho ter jih butal ob strelovod.

Ropotanje se je kar ponavljalo. Tom je mogel videti skozi odprto zapadno stran in nad hišo črn oblak, ki je visel kakor grožnja nad zavodom. V tem se je voda zbirala na tleh v široke mlake. Quip, Jones, Green in Pitch so se bledí stiskali okrog Toma. Nič čudnega, če so bili prestrašeni. Ropot vrat in divjanja nevihte bi vzelo pogum tudi najhrabrejšim.

»Oh, Tom!« je jecljal Green. »Kako sem vesel, da sem bil zjutraj pri sv. obhajilu!«

»Jaz nisem nič manj vesel!« pravi Tom. »Slišite, fantje, jaz grem zapreti ta vrata. Če me veter odnese, naj me odnese. Na svidenje!«

Stopil je na lestvo. Ne da bi maral za dež, ki mu je bil v obraz, je zagrabil za konec vrat. Toda zaman, veter je bil močnejši. Nazadnje je za kratek hip veter toliko ponehal, da je Tom vrata zaprl.

»Če bi le mogel najti zapah, pa...«

Stavka Tom ni dokončal. Veter se je znovič z vso silo zagnal v vrata, jih strgal s tečajev ter jih vrgel v strelovod, ki je z ropotom padel na streho. Tom je izgubil oporo in s tem tudi ravnotežje in padel navzdol, k sreči na svojo posteljo, odkoder se je zvalil na tla.

Dva dečka sta ga zaskrbljeno dvignila.

Vse te okoliščine Toma niso zmedle, ampak mu še povečale prisebnost. Njegovi živci so bili bolj kot kdaj prej zbudjeni. Ko se je dvignil, se mu je ves prizor vtisnil v spomin z najmanjšimi podrobnostmi. Na koncu spalnice se je prestrašeno stiskala v kup gruča gojencev. Pod kupolo je prihajal prefekt. V spalnico je prišel tudi pater rektor s svetilko, ki je razsvetlila vse podstrešje.

Dečka, ki sta dvignila Toma, sta bila Jones in Green. Alecom obraz je imel še one angelske poteze, ki so ga prej razsvetljevale. Ta izraz mu je strah še bolj omilil. Green je bil kakor spremenjen: nič več ni bilo na njem sebičnosti in surovosti, ves je bil zaskrbljen radi Toma.

»Ali si ranjen?« ga vpraša.

»Prav nič.«

»Hvala Bogu!« pravi Alec.

»Kako sem srečen, da sem bil zjutraj pri sv. obhajilu!« pravi Green.

»Tom, tvojo posteljo bova premestila.«

»Ampak dež vaju bo čisto premočil.«

»Prava reč!« vzklikne Green ter skupaj z Alecom pohiti proti Tomovi postelji.

Nista še storila dveh korakov, ko se bleščeče zabliska. Tom je čutil, kako ga je vrglo nazaj na nekoga, ki je padel že pred njim. Znašel se je na tleh, ne da bi se mogel premakniti, toda ostal je pri polni zavesti z občutkom silovite bolečine, kakor če bi mu kdo trgal živce. Takoj nato se je zjasnilo, in Tom je videl nad sabo mirni sijaj zvezd.

Nevihta je šla mimo.

Veter je pogasil vse luči. Toda pater rektor je ob svetlobi bliska videl, kako je pet dečkov pod kupolo popadalo po tleh, medtem ko je spalnico napolnil duh po fosforju in ožganem smodniku. Istočasno je pretrgal zrak tresk, suh in presunljiv kakor eksplozija smodnika.

(Dalje prih.)

Pij XI. in socialist

Jeseni l. 1931. je bil francoski socialist Albert Thomas, predstojnik »Delovnega urada« pri Zvezi narodov, v Rimu na nekem mednarodnem kongresu. Zelo rad bi bil videl papeža. Bilo mu je pa silno mučno, da bi pred papežem pokleknil, kakor to zahtevajo ceremonialni predpisi. Za to zadrego socialističnega voditelja je izvedel francoski poslanik v Vatikanu. Da bi mu pomagal iz zadrege, mu pošlje svojega zdravnika.

»Prisrčno čestitam,« ga zdravnik šaljivo pozdravi, »rane na kolenu se Vam kar dobro celijo.« Thomas ga je debelo gledal, ker ga ni koj razumel. »Vendar sem Vam prinesel zdravniško spričevalo, da Vas poškodbe na kolenu ovirajo in ne morete poklekniti. Zdaj bo vse v redu.«

Pri papežu je Thomasa zadrega kmalu minila. Sprejem, ki naj bi trajal pet minut, se je raztegnil na petdeset minut. Nazadnje je bilo socialistu že mučno, da papeža tako dolgo zadržuje. Zato vstane in se začne opravičevati. Pij XI. mu pa pravi: »Nič se ne opravičujte! Pač pa povejte vsem svojim prijateljem, da sem jaz na razpolago vsem otrokom Cerkve in da vse enako ljubim.«

Papež je govoril tako ljubeznivo in resno, da so Thomasu prišle solze v oči. Nehote poklekne in poljubi papežu prstan. Tedaj se Pij XI. nasmehne in obzirno pripomni: »Še prav posebno pa sem Bogu hvaležen, ker je vaše koleno že čisto zdravo.«

*

HERRIOT O PAPEŽU

Edvard Herriot, častni predsednik lanskoletnega kongresa brezbožnikov, je dal čudno izjavo, v kateri pravi: »V Rimu je starec, napram kateremu smo polni svobodnega spoštovanja, vstaja podprt s svojo duhovno budnostjo in obnavlja tradicijo velikih papežev, ki so bili zaščitniki preganjanih in ubogih.« Ne ve se čisto natanko, ali je to Herriotovo resnično spoznanje. Pravijo, da so to le limanice za katoliške volilce, kajti g. Herriot je eden izmed kandidatov pri skorajšnjih volitvah za predsednika francoske republike. Toda tudi v tem slučaju Herriotova izjava dokazuje, kako vpliv katoličanov v Franciji raste.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).